

Creences o evidències, vet aquí la qüestió

written by Jaume Gras i Bartrolí | 20 de novembre de 2024

Paradigmes, tòpics i ocurrencies autonomistes

“Les diverses cultures van fent una cultura al llarg del temps. Parlem, i jo crec que parlem bé, d’una cultura catalana, feta de diverses cultures”.

Norbert Bilbeny, fragment de l’entrevista realitzada a [Vilaweb \(15-11-24\)](#).

La frase que encapçala aquest article correspon a Norbert Bilbeny que acaba de publicar un llibre, de to filosòfic, titulat Els de fora i els d’aquí. (La Magrana 2024) i com tants i tants treballs en general s’insisteix amb la doctrina criolla que s’ha anat imposant d’ençà els anys 60 per encaixar joiosament als catalans amb el nou ordre del postfranquisme.

Crec que les Nacions Unides està badant. Crec que tots els organismes internacionals destinats a apaivagar conflictes entre nacions, que representen el 99 per cent dels conflictes violents al planeta Terra, estan perdent el temps i un munt de diners, d’energia i de saliva perquè només amb un treball d’aquestes característiques es podrien evitar la majoria de malentesos sagnants que alteren la pau al món, alguns dels quals, com el nostre, des de fa centúries.

Com no podria ser d’altra manera la solució a totes aquestes qüestions relacionades amb els abusos imperials, les invasions, els genocidis violents o més pausats, neix a la Catalunya del pensament tou que és on millor s’ha teoritzat la minorització autocomplaent i el suïcidi col·lectiu. Amb parsimònia i molt bon rotllo, això sí. És la Catalunya que ja no parla d’integració sinó d’inclusió que vol dir que el país, per anar bé i ser correctes, ha d’esdevenir una gran Zona

Franca on tothom tingui la seva parceleta. Ara l'escola pública oferirà classes en àrab no sabem si és per aquesta original generositat, por o per altres tipus de prebendes.

Tots sabem que Catalunya és terra d'ocurrents i el recent treball publicat per un filòsof de renom, el senyor Norbert Bilbeny -no confondre amb l'investigador proscrit Jordi Bilbeny- ens deixa ben clar, ens ve a dir, que ens prenguem la nostra substitució, la nostra desaparició com a catalans i la catalanitat de pas, amb molta filosofia. Ves per on els catalans tenim una naturalesa ara diferent del que creien en Valentí Almirall, Prat de la Riba, Macià, o Salvador Seguí. O la meva àvia que no li calia tantes jirimejies per saber qui és qui. Tot anirà bé si ens portem bé -som inclusius es diu ara- que és la fórmula magistral de la doctrina social cristiana del neo-catalanisme dels anys 50 i 60. Si ens porten bé i som acollidors regnarà la pau i l'esperança i ens entendran. Ja en tenim sobrada experiència.

Ja em permetéreu, però crec que a Catalunya predominen massa les reflexions filosòfiques i morals sobre el complicat tema que sacseja tot occident com és el de la gent que de ve de fora. Un fenomen que els catalans ja vam tastar als anys seixanta i setanta, un fet que aquest pensament ja ho dona per amortitzat i és l'origen de tot plegat i de tanta confusió i engany.

Les reflexions filosòfiques mai són balderes, però quan es refereixen a la causa de supervivència sovint són superficials i poc efectives per resoldre la complicada equació que ens condueix a la inevitable desaparició. Penso que aquesta qüestió, amb la intensitat de recepció migratòria que des de fa setanta anys es dona al país, ja fa temps que hauria de ser eminentment política i no només una expressió de la bona voluntat, la introspecció, i l'estúpida inculpció dels naturals.

No cal que ho digui però ho faré. Tothom té dret a aportar el

seu coneixement des de la perspectiva que sigui al debat de la cosa pública. De tota manera, al meu modest entendre, les creences relacionades amb les qüestions terrenals sí que haurien de ser més dúctils i evolutives en funció de les evidències i l'experiència. La filosofia, l'ètica, la moral, l'espiritualitat, quan s'apliquen a l'esfera política sovint leviten i no acaben d'aterrar. No acaben d'agafar i parlen sense paper, llapis i sense fer números. Entenc que els hi costa discernir entre la voluntat, el desig de la crua realitat. Sovint no parlen mai d'espai, de temps, de proporció... dels efectes de la realitat física que sempre té alguna cosa a veure en tot això relacionat amb la immigració massiva que és el cas que ens ocupa. Per entendre'ns, en general per fer un viaducte cridem a un enginyer i per operar-nos d'una apendicitis anem al metge tot i que també hi ha altres alternatives més esotèriques i a Catalunya és ben cert que cada cop tenen més seguidors.

Això de ser la suma dels que venen de fora sembla una idea plausible perquè tots els països del món ho són, però cap en fan la bandera com en fan aquí els instal·lats de debò. Els del Règim del 78. No ens enganyem, aquesta és la doctrina del règim i és una falsedat. No té cap lògica ni sentit.

No cal ser un erudit per entendre que no és el mateix si la recepció es produeix al llarg dels segles, amb un degoteig lent i ponderat o, per contra, l'aportació representa el 250 % de la població natural del país -els catalans- en menys d'un segle. No té res a veure si els receptors, a més, van repetint que tenen consciència nacional. D'això, a tot arreu, se'n diu substitució i està descrit com una de les maneres que tenen els pobles més dolentots d'eliminar als veïns que els hi fan nosa.